

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/38/2016                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9016898572                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.08.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Emil Franciscy           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:9016898572.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ Ing. O.D., bývajúceho v X., 2/ T. Y., bývajúcej v K., 3/ J.D., bývajúcej v D., 4/ G., bývajúcej v D., 5/ T. X., bývajúceho v D., 6/ W. X., bývajúceho v D., 7/ J. X., bývajúceho v D., všetkých zastúpených JUDr. Petrom Koscelanským, advokátom so sídlom v Nitre, Fraňa Mojtu č. 24, proti žalovanej JUDr. Márii Věterníkovéj, správkyňi konkurznej podstaty úpadcu METRONOM, s.r.o. v konkurze, so sídlom v Bratislave, Povraznícka č. 13, IČO: 35 970 405, zastúpenej advokátskou kanceláriou HMG LEGAL, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 12, IČO: 35885459, o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 55/2006, o odvolaní a dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 16. decembra 2015 sp. zn. 9 Co 778/2014, takto

### rozhodol:

Konanie o odvolaní z a s t a v u j e.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 7/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. V priebehu odvolacieho konania, ktoré je vedené na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 9 Co 778/2014, žalovaná podala návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), pričom zastávala názor, že konanie v danej veci je už i tak prerušené ex lege (§ 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii). Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením zo 16. decembra 2015 sp. zn. 9 Co 778/2015 tento návrh žalovanej zamietol.

2. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná odvolanie.

3. Predmetné uznesenie odvolacieho súdu napadla žalovaná aj dovolaním, v ktorom uviedla, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) jednak tým, že o zamietnutí návrhu na

prerušenie konania rozhodol odvolací súd, a tak nemala možnosť domáhať sa nápravy jeho nesprávneho rozhodnutia podaním riadneho opravného prostriedku, jednak tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, nemá predpísané náležitosti a je nepreskúmateľné. Namietla tiež, že v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

4. Odvolanie aj dovolanie žalovanej boli podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Odvolanie je procesný úkon strany, ktorým prejavila vôľu dosiahnuť účinok spočívajúci v uskutočnení odvolacieho prieskumu. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), skúmajúc, či podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyvolalo odvolanie žalovanej tento účinok, konštatuje, že odvolaním bolo možné napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa. V danom prípade bolo odvolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (čo žalovaná v dovolaní, napokon, sama uvádza); najvyšší súd nebol funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Nedostatok funkčnej príslušnosti znamenal neodstrániteľnú absenciu podmienky konania, preto najvyšší súd v podobných prípadoch konania zastavoval podľa § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p. (viď napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Co 4/2004). Podaním odvolania žalovanej preto nenastal ňou sledovaný účinok, ktorý by v zmysle § 470 ods. 2 CSP zostal zachovaný aj po 1. júli 2016.

6. Najvyšší súd v ďalšom ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, uskutočnení dovolacieho prieskumu a vydaní (pre dovolateľa) priaznivého rozhodnutia.

7.1. Dovolaná podaná do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)] vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, dovolanie ale nesmeruje proti uzneseniu so znakmi niektorého z uznesení uvedených § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Uznesenie o (ne)prerušení konania bolo zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých predchádzajúca právna úprava výslovne uvádzala, že dovolanie proti nim je neprípustné (viď § 239 ods. 3 O.s.p.).

11. Dovolanie žalovanej by vzhľadom na vyššie uvedené bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

11.1. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

11.2. Žalovaná tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

12. Dovolateľkou namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/216; v predmetnej veci obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody. Najvyšší súd poznamenáva, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznesiteľné sa tým účastníkovi konania realizácia jemu patriacich procesných oprávnení. Ani vtedy, keď účastník konania zastáva názor, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nedostatočné, nezostáva „procesne bezbranný“ (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015) a má plne zachované právo namietat túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014).

13. Obdobne do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). So zreteľom na okolnosti danej veci dovolací súd poznamenáva, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu do uvedeného dňa dospela k záveru, podľa ktorého k vylúčeniu účastníka z realizácie jeho procesných oprávnení nedochádza postupom súdu, ktorý konanie prerušil (viď sp. zn. 5 Cdo 209/2009), ale ani postupom súdu, ktorý konanie neprerušil (viď sp. zn. 5 Cdo 185/2009 a 3 Cdo 57/2011).

14. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo

244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. K vyššie uvedenému treba pripomenúť konštatovanie ústavného súdu, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Pokiaľ O.s.p. - procesný kódex účinný do 30. júna 2016 - v ustanovení § 239 ods. 3 uvádzal, že odseky 1 a 2 neplatia (medziiným) v prípade rozhodnutí odvolacieho súdu o prerušení alebo neprerušení konania, treba mať za to, že zákon pripúšťal možnosť, že o prerušení alebo neprerušení konania bude rozhodovať odvolací súd. Takáto možnosť sa v rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky aj uplatňovala (viď napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 58/2015, 1 CoE 41/2015, 2 ECdo 165/2013, 2 CoE 36/2013, 3 ECdo 106/2015, 3 CoE 59/2015, 4 ECdo 77/2015, 4 CoE 58/2015, 5 ECdo 68/2014, 5 CoE 32/2014, 6 ECdo 36/2015, 6 CoE 15/2015, 7 ECdo 72/2015, 7 CoE 43/2015, 8 ECdo 171/2014, 8 CoE 97/2014). Postupom súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohla byť žalovanej znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

17. V dovolaní namietaná „iná vada“ bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

18. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že tak riadny opravný prostriedok žalovanej (odvolanie), ako aj jej mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), nevyvolali podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesné účinky, ktoré by najvyššiemu súdu umožňovali uskutočniť na ich základe meritórny prieskum. Dovolací súd preto konanie o odvolaní žalovanej zastavil podľa § 161 ods. 2 CSP a jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.